

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Lidia Hojeńska /spr./

Ławnicy: Maria Wrzeszcz- Bakula, Michał Howorski

Protokolant: Jolanta Dutczak-Goldyn

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Joanny Nawary

po rozpoznaniu dniach 9.VI.2014 r., 27.VI.2014 r., 30.VII.2014 r., 26.VIII.2014 r.

sprawy:

1. D. B. urodz. (...) we W., syna J. i M. z domu P.

2. K. K. (1) urodz. (...) w L., syna K. i R. z domu S.

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 1 lutego 2014 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu, doprowadzając M. R. do stanu bezbronności, dokonali rozboju na jego osobie, w ten sposób, że w zamiarze dokonania zaboru mienia, K. K. (1) zaczepił M. R. pod pozorem uzyskania od niego papierosa, po czym D. B., grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia przy użyciu noża, zażądał wydania telefonu, a następnie zabrali M. R., w celu przywłaszczenia telefon marki L. (...) wraz z kartą pamięci i kartą SIM o łącznej wartości 170 złotych, przy czym D. B. zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29.03.2012 r., sygn. akt III K 285/11 na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 158 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 1.06.2011 r. do 17.01.2012 r. oraz od 17.09.2013 r. do 30.01.2014 r.

tj. o przestępstwo z art. 280§1 k.k. natomiast w odniesieniu do D. B. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 1 lutego 2014 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na osobie M. R., w ten sposób, że w zamiarze dokonania zaboru mienia D. B. demonstrował przed M. R. nóż i grożąc mu pozbawieniem życia, zażądał od pokrzywdzonego wydania jego odzieży, po czym zabrali w celu przywłaszczenia bluzę marki O. (...), kurtkę marki C. z zawartością innego mienia, a w tym portfela z pieniędzmi w kwocie 50 złotych i dokumentem dowodu osobistego oraz legitymacji szkolnych na nazwisko M. R., dwoma kompletami kluczy, pamięcią przenośną typu pendrive, latarką i słuchawkami marki S. (...), o łącznej wartości 510 złotych, przy czym D. B. zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29.03.2012 r., sygn. akt III K 285/11 na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 158 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 1.06.2011 r. do 17.01.2012 r. oraz od 17.09.2013 r. do 30.01.2014 r.

tj. o czyn z art. 280§1 k.k. natomiast w odniesieniu do D. B. o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3.P. S., urodz. (...) we W., syna T. i Z. z domu W.

oskarżonego o to, że:

III. w dniu 1 lutego 2014 roku we W., działając w warunkach powrotu do przestępstwa przyjął od D. B. telefon komórkowy marki L. (...) wraz z kartą SIM i kartą pamięci o łącznej wartości 170 złotych oraz słuchawki marki S. (...) o wartości 150 złotych, a następnie pomógł D. B. i K. K. (1) w zbyciu telefonu, w ten sposób, że oddał go w zastaw w lombardzie przy ulicy (...) we W. za kwotę 30 złotych, z czego otrzymał kwotę 10 złotych, przy czym wiedział, że przyjęte przez niego przedmioty pochodzą z przestępstwa przy czym czynu tego dopuścił się będąc karany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 26.05.2008 r., sygn. akt. II K 649/07 za czyn z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 04.12. 2008 r., sygn. akt II K 1179/08 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., objętych następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 19.06.2009 r., sygn. akt II K 333/09 na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 31.03.2009 r. do 09.10.2010 r., z zaliczeniem okresów od 09.03.2007 r. do 15.03.2007 r., od 30.03.2007 r. do 12.09.2007 r., od 10.03.2008 r. do 11.03.2008 r.

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

I. oskarżonych D. B. i K. K. (1) uznaje za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku eliminując z jego opisu stwierdzenie „grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia przy użyciu noża” i zastępując je słowami „grożąc pokrzywdzonemu uszkodzeniem ciała poprzez zapowiedź użycia noża, którego oskarżony D. B. nie demonstrował pokrzywdzonemu”

tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w stosunku do oskarżonego K. K. (1), a wobec oskarżonego D. B. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu D. B. **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności** a oskarżonemu K. K. (1) na podstawie art. 280 §1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt. 2 k.k. **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

II. oskarżonych D. B. i K. K. (1) uznaje za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w stosunku do K. K. (1) i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt. 2 k.k. wymierza mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**, a w odniesieniu do oskarżonego D. B. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu **karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;**

III. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. łączy orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu D. B. **karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności** a oskarżonemu K. K. (1) **karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej względem oskarżonego K. K. (1) kary pozbawienia wolności na okres **4 (czterech) lat próby;**

V. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego K. K. (1) pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

VI. oskarżonego P. S. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa i (...) tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie cyt. przepisu wymierza mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej względem oskarżonego P. S. kary pozbawienia wolności na okres **3 (trzech) lat próby;**

VIII. na podstawie art. 33 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. S. grzywnę w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

IX. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego P. S. pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu D. B. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 1 lutego 2014 roku do 26 sierpnia 2014 roku, a oskarżonemu K. K. (1) od 5 lutego 2014 roku do 6 lutego 2014 roku;

XI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu P. S. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 5 lutego 2014 roku do 6 lutego 2014 roku i od 18 lipca 2014 roku do 30 lipca 2014 roku, uznając karę grzywny za wykonaną w całości;

XII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca:

- oskarżonemu D. B. dowód rzeczowy zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/39/14, pod pozycją 1 na karcie 43 akt sprawy,

- R. O. dowód rzeczowy zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/39/14 pod pozycją 2, na karcie 43 akt sprawy;

XIII. pozostawia w aktach sprawy dowód rzeczowy zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/39/14 pod pozycją 3, na karcie 43 akt sprawy;

XIV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. A. P. kwotę (...),80 (jednego tysiąca pięciuset czterdziestu dziewięciu złotych osiemdziesięciu groszy) zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu D. B.,

- adw. M. P. kwotę (...),80 (jednego tysiąca pięciuset czterdziestu dziewięciu złotych osiemdziesięciu groszy) zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu K. K. (1),

- adw. M. K. kwotę 885,60 (ośmiuset osiemdziesięciu pięciu złotych sześćdziesięciu groszy) zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. S.;

XV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 133/14

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lutego 2014 roku po północy M. R. wracał do domu ze spotkania ze znajomymi. Na wysokości przystanku H. wsiadł do autobusu linii nocnej, którym dojechał na przystanek mieszczący się przy ul. (...). Tym samym autobusem jechali D. B. i K. K. (1). Podczas jazdy obserwowali pokrzywdzonego, u którego zauważyli telefon komórkowy. D. B. postanowił wówczas zabrać pokrzywdzonemu telefon. Zaproponował K. K. (1) dokonanie kradzieży, a ten na to przystał. Kiedy M. R. wysiadał z autobusu szturchnął przypadkowo nogą D. B., po czym wysiadł na przystanku na ul. (...), a oskarżeni wysiedli za nim. Pokrzywdzony zauważył, że mężczyźni go obserwują i postanowił zatrzymać się pod budynkiem (...), gdzie była zainstalowana kamera, a miejsce to było najlepiej oświetlone. Po jakimś czasie D. B. i K. K. (1) podeszli do M. R.. K. K. (1) zapytał go, czy ma papierosa. Kiedy zaprzeczył D. B. zapytał, czy ma telefon komórkowy i pieniądze. M. R. powiedział, że nie posiada telefonu, ani nie ma przy sobie pieniędzy. D. B. zarzucił pokrzywdzonemu kłamstwo informując go, że obserwowali go w autobusie i widzieli, że ma telefon komórkowy. Powiedział też, że posiada własną kartę SIM i tylko skorzysta z telefonu, po czym go odda. Kiedy M. R. nie dał telefonu D. B. powiedział, że „zaraz wsadzi mu kosę pod żebra”. Pokrzywdzony wystraszył się wypowiedzianej pod jego adresem groźby i wydał D. B.

telefon komórkowy (...) (...)koloru srebrnego, z którego wcześniej wyciągnął kartę SIM. Oskarżony włożył do telefonu swoją kartę SIM i udawał, że gdzieś telefonuje, po czym nie oddając telefonu oddalił się z K. K. (1). Pokrzywdzony udał się za nimi, po drodze prosząc o zwrot telefonu. Mężczyźni szli wzdłuż pobliskich sklepów, widząc, że pokrzywdzony idzie za nimi zatrzymali się w ciemnym zaułku i powiedzieli, aby do nich podszedł. Kiedy pokrzywdzony odmówił D. B. podszedł do niego i wyciągnął z kieszeni nóż, który skierował w stronę pokrzywdzonego, trzymał w odległości ok.30 cm od ciała M. R. prawie dotykając jego ciała i z tego powodu, jak również panujących ciemności pokrzywdzony widział jedynie ostrze. W tym czasie K. K. (1) chodził wkoło oskarżonego D. B. i pokrzywdzonego w odległości około dwóch metrów. Następnie D. B. kazał pokrzywdzonemu ściągnąć kurtkę i bluzę oraz opróżnić kieszenie spodni. D. B. oddał M. R. swoją bluzę, założył jego bluzę i kurtkę, grożąc pokrzywdzonemu, że jeżeli będzie za nimi szedł potnie go nożem, po czym oddalił się z K. K. (1). Oskarżony D. B. zabrał pokrzywdzonemu bluzę firmy (...) z kapturem, kurtkę zapinaną na zamek błyskawiczny, portfel z zawartością 50 zł, dowód osobisty, kartę U. C., legitymację szkolną, pendrive, latarkę na baterię oraz słuchawki firmy (...). M. R. udał się na przystanek autobusowy skąd dojechał na osiedle (...), po czym na pieszo udał się do domu.

D. B. i K. K. (1), po dokonaniu rozboju oddalili się w stronę B., w okolice lombardu całodobowego, gdzie nie udało im się zastawić, stanowiącego własność pokrzywdzonego telefonu komórkowego. Po drodze D. B. pokazał K. K. (1) mały nożyk z brązową rękojeścią i ostrzem ok. 10 cm mówiąc, że tym nożykiem groził chłopakowi, kiedy zabierał mu ubrania. W okolicach B. oskarżeni spotkali kolegę D. B., P. S., któremu oskarżony zaproponował zastawienie telefonu komórkowego na jego dowód osobisty i w tym celu udanie się z nim na ul. (...). Poinformował kolegę, że w lombardzie na (...) nie udało im się zastawić telefonu. W tym czasie oskarżony K. K. (1) wdał się w bójkę z nieznanym mężczyzną i uciekł spod lombardu. Oskarżony D. B. i P. S. pojechali do lombardu na ul. (...), gdzie P. S. zastawił telefon komórkowy. Za zastaw otrzymał 30 złotych, z czego 20 złotych oddał D. B. 10 złotych zostawiając dla siebie. Oskarżony otrzymał również od D. B. słuchawki M. R..

D. B. pojechał na ul. (...), gdzie w sklepie nocnym dokonał zakupu piw, a następnie udał się do mieszkania wujka mieszczącego się przy ul. (...), gdzie usnął na klatce schodowej na półpiętrze. Około godziny 14.00 udał się do C. (...), gdzie został zatrzymany przez policję.

W wyniku przeszukania oskarżonego ujawniono bluzę i kurtkę oraz dowód osobisty należące do M. R..

W wyniku przeszukania lombardu przy ul. (...) ujawniono zastawiony przez P. S. telefon stanowiący własność pokrzywdzonego.

Dowód:

- zeznania świadka M. R.- k.1-2,449v-450,
- zeznania świadka R. O.- k.20-21,
- zeznania świadka T. K.- k.34,
- wyjaśnienia oskarżonego D. B.- k.36-37, 46-48, 59-60, 209-212,
- wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1)- k.96-100,
- wyjaśnienia oskarżonego P. S.- k.109-112,
- protokół przeszukania- k.9-11,
- protokoły okazania- k.13-14, 15-16, 29-30, 38-39, 40-41,
- protokół zatrzymania- k.17-19,

- umowa lombardowa- k.26,

Podczas przesłuchania w dniu 2 lutego 2014 roku oskarżony **D. B.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 1 lutego 2014 roku w autobusie spotkał kolegę znanego mu z osiedla (...) o imieniu K.. Razem z kolegą siedzieli w autobusie i obserwowali młodego chłopaka siedzącego na pobliskim siedzeniu. Chłopak ten wysiadł na przystanku przy ul. (...) i mijając oskarżonego przypadkowo szturchnął go w nogę. Oskarżony wspólnie z kolegą wysiedli za nim. Mężczyzna ten przeszedł na drugą stronę ulicy i zatrzymał się przy bibliotece. Oskarżony wspólnie z K. podeszli do niego i zapytali, czy ma papierosy. Kiedy zaprzeczył D. B. zapytał go, czy pożyczy mu telefon komórkowy, aby mógł zadzwonić, zapewniając, że mu go nie zabierze ponieważ budynek biblioteki jest monitorowany. Chłopak odpowiedział, że nie posiada telefonu komórkowego. Wtedy oskarżony powiedział, że widział u niego w autobusie telefon komórkowy. Następnie chłopak dał mu telefon komórkowy, z którego wyciągnął kartę SIM. Oskarżony włożył do telefonu swoją kartę i udawał, że gdzieś telefonuje, nie pamięta, aby groził pokrzywdzonemu użyciem noża. Następnie nie oddając telefonu oskarżony oddalił się z kolegą. Po przejściu kilku metrów zobaczył, że pokrzywdzony idzie za nimi. Kiedy powiedział, aby oddać mu telefon komórkowy oskarżony wyciągnął nóż i trzymając go w ręce zażądał, aby pokrzywdzony ściągnął kurtkę i bluzę, bo jak nie to przebije mu żebra, K. nie odzywał się. Pokrzywdzony zdjął kurtkę i bluzę i oddał oskarżonemu, a ten ubrał jego rzeczy, a jemu oddał bluzę, w którą był wcześniej ubrany. Nóż, którym groził pokrzywdzonemu był przeznaczony do krojenia bułek, znalazł go wcześniej na ulicy i wyrzucił później na ul. (...). Po zabranii rzeczy pokrzywdzonemu wspólnie z kolegą oddalili się w stronę B., gdzie znajduje się Lombard całodobowy. W kurtce pokrzywdzonego oskarżony znalazł portfel z dokumentami-dowodem, legitymacjami, kluczami, pendrive, latarkę i słuchawki. Oskarżony zostawił sobie tylko dowód osobisty, telefon i słuchawki, a pozostałe rzeczy wyrzucił pomiędzy ulicami (...) a B.. W lombardzie na B. nie chcieli od niego telefonu twierdząc, że jest to stary model. Autobusem nocnym wspólnie z K. oskarżony pojechał na ul. (...), gdzie spotkał kolegę, którego zapytał, czy na swój dowód osobisty zastawi telefon komórkowy. On zgodził się, nie pytając o pochodzenie telefonu. W trójkę udali się do lombardu, oskarżony z K. pozostali na dworze a chłopak poszedł zastawić telefon i słuchawki należące do oskarżonego. Za telefon i słuchawki oskarżony otrzymał 30 złotych, z czego 10 dał koledze, który zastawiał telefon. K. oddalił się gdzieś, oskarżony nie dawał mu żadnych pieniędzy. Oskarżony pojechał na ul (...), w sklepie nocnym zakupił kilka piw, na VII piętrze bramy (...)w szafce z wężem gaśniczym ukrył słuchawki pokrzywdzonego. Następnie pojechał do mieszkania wujka na ul. (...), nikt mu nie otworzył i wtedy usnął na fotelu na klatce schodowej na półpiętrze. Około godziny 14.00 obudził się i pojechał do (...) (...), gdzie został zatrzymany przez Policję. Przed rozbojem był pod wpływem alkoholu, wypił około ćwiartki wódki. Żałuje tego co zrobił i chciałby przeprosić pokrzywdzonego.

Oskarżony D. B. słuchany w dniu 3 lutego 2014 roku podtrzymał poprzednio złożone wyjaśnienia. Wskazał, że złożył je dobrowolnie, nikt go nie zmuszał. Stwierdzenie, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu musi być omyłką pisarską ponieważ od początku przyznawał się. Z. pod prawnym i lewym okiem miał już w momencie zatrzymania przez policję, nie ma ono żadnego związku z przedmiotową sprawą. Oskarżony zamieszkuje u wujka I. M. we W. przy ul. (...), nie ma nigdzie stałego zameldowania.

Podczas przesłuchania w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania D. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

W trakcie kolejnego przesłuchania podtrzymał dotychczas złożone wyjaśnienia. Wskazał, że nóż, którym groził pokrzywdzonemu był małym nożem kuchennym, takim do obierania ziemniaków, był tępy. K. podczas zdarzenia stał przy nim, nie odzywał się. Oskarżony nie zna człowieka, któremu dał do sprzedaży telefon. Dzisiaj już nie pamięta co mówił, kiedy dawał do sprzedaży telefon.

Przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i podtrzymał wyjaśnienia złożone w śledztwie.

(wyjaśnienia oskarżonego D. B.- k.36-37, 46-48, 59-60, 209-212, k.430v-431)

Oskarżony D. B. nie jest chory psychicznie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie, nie jest upośledzony umysłowo. U oskarżonego stwierdzono zespół uzależnienia spowodowany używaniem amfetaminy i mefedronu. W krytycznym czasie D. B. nie miał zniesionej ani ograniczonej w znacznym stopniu zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

-opinia sądowo psychiatryczna- k. 163-165,

Oskarżony D. B. był wcześniej karany sądownie.

Dowód:

-dane o karalności- k. 31,

Podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego oskarżony **K. K. (1)** przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Podał, że D. B. zna od około roku. W piątek 31 stycznia 2014 roku około godziny 18.00 spotkał oskarżonego D. B. na ulicy (...), oskarżony kupił dopalacze i zażyli je razem. Około godziny 22.30 wsiedli do autobusu jadącego w kierunku K.- chcieli się ogrzać. Dojechali do pętli i wracali nim w kierunku N.. Kiedy znajdowali się na pętli na K. oskarżony zauważył pokrzywdzonego, który spał w autobusie. Kiedy już mieli wysiadać to D. zaproponował, że zabiorą temu chłopakowi telefon komórkowy, widział, że ma go przy sobie i bawi się nim. Oskarżony początkowo nie chciał, ale D. B. powiedział mu, aby podszedł tylko do niego i zapytał o papierosa i godzinę, poprosił też, aby oskarżony pomógł mu, gdyby pokrzywdzony szarpał się i nie chciał wydać telefonu. Oskarżony zgodził się i wysiedli na przystanku na ul. (...). Pokrzywdzony poszedł w kierunku biblioteki, a oni podeszli do niego i oskarżony zapytał, czy ma papierosa. Kiedy odpowiedział, że nie pali D. B. powiedział, aby pożyczył mu telefon, bo on chce tylko zadzwonić. Chłopak powiedział, że nie ma pieniędzy na telefonie. D. powiedział wtedy, że włoży swoją kartę i zadzwoni. Pokrzywdzony próbował wyciągnąć swoją kartę, nie dawał rady wyciągnąć baterii, więc D. powiedział, żeby dał mu telefon to on sobie sam poradzi, nie groził mu wtedy. Następnie D. udawał, że dzwoni z tego telefonu, trzymał go w rękę i zaczął odchodzić z nim spod biblioteki, oskarżony poszedł za nim. Przeszli na drugą stronę ulicy, pokrzywdzony szedł za nimi prosząc o zwrot telefonu. Oskarżony w tym czasie podchodził i odchodził od nich, chciał się rozruszać. Kiedy podszedł to widział, jak D. ściąga z pokrzywdzonego ubranie tzn. widział jak chłopak oddaje D. kurtkę i bluzę. D. poprosił oskarżonego, aby przytrzymał jego kurtkę i założył na siebie kurtkę i bluzę tego chłopaka. Kiedy się ubrał oskarżony oddał mu jego kurtkę i nie wie co się dalej z nią działo. Następnie udali się do bramy w okolice ul. (...), gdzie D. przeszukał kurtkę chłopaka, w której znalazł jednego papierosa, wyciągnął jeszcze telefon, który zabrał mu wcześniej i powiedział, że sprzeda go w lombardzie na ul. (...). Zapalili papierosa i D. pokazał mu wtedy mały nożyk do obierania ziemniaków, który miał brązową rączkę i ostrze ok. 10 centymetrów. Oskarżony zobaczył go wtedy pierwszy raz. Wtedy D. powiedział mu, że tym nożykiem zagroził chłopakowi, kiedy zabierał mu ubrania. Miał powiedzieć, że albo odda mu ciuchy, albo przebije mu płuco. Z tego co wywnioskował to pokazał temu chłopakowi nóż, on przy tym nie był. Następnie udali się na B., gdzie nie udało im się zastawić telefonu komórkowego. Pod lombardem stała grupa osób, jeden nieznany mu chłopak uderzył oskarżonego w twarz i wtedy on zaczął uciekać, a następnie poszedł do domu. Nie był z D. B. w żadnym innym lombardzie. Później dowiedział się, że ten zabrany telefon został sprzedany w innym lombardzie. Wie, że źle zrobił, bardzo tego żałuje, nie miał z tego żadnych korzyści.

Przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego.

(wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1)- k.96-100, k.431).

Oskarżony K. K. (1) nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Oskarżony jest osobą nadużywającą środków psychotropowych. W krytycznym czasie oskarżony nie miał z przyczyn

chorobowych zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

-opinia sądowo-psychiatryczna- k.172-175,

Przed zatrzymaniem K. K. (1) zamieszkiwał wspólnie z rodzicami. W 2013 roku ukończył Liceum Ogólnokształcącego o profilu (...). W chwili obecnej uczy się, został skierowany na kurs grafiki komputerowej z PUP. Rodzice skazanego pracują, K. K. (1) pomaga ojcu w prowadzonej działalności gospodarczej.

Dowód:

-wywiad środowiskowy- k. 304-305

Oskarżony K. K. (1) nie był wcześniej karany sądownie.

Dowód:

Dane o karalności- k. 123

Podczas pierwszego przesłuchania w dniu 6 lutego 2014 roku **oskarżony P. S.** częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 1 lutego 2014 roku w okolicach lombardu przy ul. (...) podszedł do niego znany mu z widzenia chłopak o ksywie B. w towarzystwie kolegi, na którego mówią M., jest to ten sam chłopak, który został doprowadzony z nim do Prokuratury. M. poszarpał się z kimś, uciekł spod lombardu i już nie wrócił. Oskarżony był z kolegą o ksywie H.. B. podszedł do nich i zapytał, czy mają dowód. Kolega oskarżonego nie miał, a on powiedział, że ma. Wtedy B. powiedział, że ma coś do zastawienia i zaproponował, żeby oskarżony pojechał z nim do lombardu na ul. (...), powiedział również, że w lombardzie pod którym stoją nie chcieli przyjąć telefonu. Pokazał mu telefon (...) i oskarżony zgodził się go zastawić. Pojechali na ul. (...), gdzie na swój dowód zastawił telefon. Za zastaw otrzymał 30 złotych, które oddał B., a ten dał mu 10 złotych. Do lombardu udali się w trójkę z H., ale weszli tylko we dwóch. Po otrzymaniu pieniędzy rozstali się. Oskarżony dostał od B. słuchawki koloru białego z czaszkami, które oddał na ulicy nieznanemu mężczyźnie, nie były mu potrzebne. Oskarżony nie wiedział, że telefon pochodzi z przestępstwa, gdyby wiedział nie zastawiłby go na własny dowód. Nic nie wzbudzało jego podejrzeń, telefon był stary i porysowany, nie był wartościowy, oskarżony myślał, że B. go znalazł.

Przed Sądem oskarżony przyznał się do sprzedaży telefonu w lombardzie. Zaprzeczył, aby wiedział, że pochodził on z kradzieży. W pozostałym zakresie podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego.

(wyjaśnienia oskarżonego P. S.- k.109-112, k.431v-432).

Oskarżony P. S. był wcześniej karany sądownie.

Dowód:

-dane o karalności- k. 124

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonego M. R., zeznaniach R. O. i T. K., jak również wyjaśnieniach oskarżonych D. B., K. K. (1) i P. S. w takim zakresie w jakim korespondowały z pozostałym nie budzącym wątpliwości materiałem dowodowym. Podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych stanowiły również wyniki przeszukań, podczas których ujawniono rzeczy utracone przez pokrzywdzonego, wyniki okazań oraz oględzin.

Wyjaśnienia oskarżonego D. B. odnośnie przebiegu zdarzenia zasługują na wiarę. Oskarżony przyznał się do kierowania pod adresem pokrzywdzonego gróźb uszkodzenia ciała, jak również i tego, iż powiedział do M. R., iż dokona tego przy użyciu noża. Wskazał również, iż pod ich wpływem pokrzywdzony wydał stanowiący jego własność telefon komórkowy, z którym oskarżeni oddalili się odmawiając jego zwrotu.

Wyjaśnienia tej treści korespondują z zeznaniami pokrzywdzonego M. R., wyjaśnieniami współoskarżonego K. K. (1), który przedmiotowe okoliczności potwierdził, jak również wynikami przeszukania lombardu, podczas których ujawniono stanowiący własność pokrzywdzonego telefon komórkowy. Podobnie za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego dotyczące następującego po wejściu w posiadanie telefonu komórkowego zaboru odzieży oraz przedmiotów należących do M. R.. Oskarżony D. B. przyznał, że kiedy M. R. udał się za oskarżonymi żądając zwrotu telefonu komórkowego ten grożąc mu nożem zażądał od niego bluzy i kurtki, które pokrzywdzony wydał łącznie z zawartością. Tej treści wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego, wyjaśnieniach K. K. (1), wynikach przeszukań oskarżonego, podczas których ujawniono rzeczy stanowiące własność M. R. oraz protokołach okazania. Za miarodajne Sąd uznał również wyjaśnienia dotyczące późniejszego zbycia telefonu komórkowego. Są one zgodne z wyjaśnieniami P. S., który na jego prośbę zastawił przedmiotowy telefon w lombardzie, zeznaniami pracowników lombardu R. O. i T. K., jak również wynikami przeszukań podczas których został on ujawniony.

Wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) w znaczącej części zasługują na danie wiary. Oskarżony przyznał, iż towarzyszył D. B. podczas zaboru stanowiącego własność pokrzywdzonego telefonu komórkowego, w tym celu zaczepił M. R. i zapytał go, czy ma papierosa. Następnie, kiedy pokrzywdzony wydał telefon wspólnie z oskarżonym D. B. oddalili się i pomimo próśb przez niego kierowanych nie oddali go pokrzywdzonemu. W tym zakresie wyjaśnienia te są zgodne z relacją współoskarżonego D. B., zeznaniami pokrzywdzonego, wynikami przeszukań, oględzin i zasługują na wiarę. Oskarżony zaprzeczył jednakże, aby D. B. groził pokrzywdzonemu. W tym zakresie wyjaśnieniom oskarżonego, z uwagi na ich sprzeczność nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonego, ale również wyjaśnieniami D. B., który okoliczność kierowania gróźb pod adresem pokrzywdzonego nie negował, nie sposób dać wiary.

Podobnie zgodne z prawdą są wyjaśnienia oskarżonego dotyczące mającego miejsce po wejściu w posiadanie telefonu zaboru mienia w postaci bluzy i kurtki M. R. wraz z zawartością. Oskarżony nie neguje, iż doszło do tego w jego obecności. W złożonych wyjaśnieniach wskazuje jednakże, iż nie widział, aby współoskarżony posługiwał się nożem, który kierował w stronę pokrzywdzonego celem zmuszenia go do wydania rzeczy. W złożonych wyjaśnieniach podał, że w tym czasie podchodził i odchodził od współoskarżonego, widział jak pokrzywdzony wydaje mu bluzę i kurtkę, jednak nóż, którym oskarżony miał grozić pokrzywdzonemu zobaczył dopiero po zdarzeniu. Miał mu go pokazać D. B. mówiąc, że nim właśnie groził M. R.. Wyjaśnienia tej treści korespondują z wyjaśnieniami D. B., który wskazywał, zarówno na etapie śledztwa, jak również przed Sądem, że nóż, którym groził pokrzywdzonemu pokazał współoskarżonemu dopiero po zdarzeniu informując go, że został przez niego użyty celem zmuszenia M. R. do wydania rzeczy. Powyższe w powiązaniu z zeznaniami M. R., jak również faktem, iż miejscem zdarzenia był ciemny zaułek nie pozwalają na wykluczenie, iż oskarżony nie miał świadomości, że D. B. posługuje się nożem. Istotne znaczenie w powołanym kontekście mają również zeznania M. R.. Zeznając przed Sądem pokrzywdzony wskazał, że miejsce, w którym oskarżony D. B. groził mu nożem było ciemnym zaułkiem, oskarżony trzymał nóż w odległości ok. 30 cm od jego ciała, prawie go dotykając. Nie widział on noża, a jedynie jego ostrze. W tym czasie oskarżony K. K. (1) chodził wkoło nich w odległości ok. 2 m i mógł, jak wskazał pokrzywdzony, nie widzieć, że D. B. grozi mu nożem. Niemożność ustalenia w sposób stanowczy sprzeciwiała się przyjęciu współudziału K. K. (1) w rozboju kwalifikowanym.

Sąd w znaczącej części dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. S.. Oskarżony przyznał, iż na prośbę D. B. zastawił na własny dowód osobisty przekazany mu przez niego telefon komórkowy. W tej części wyjaśnienia jego jako zgodne z relacją oskarżonego D. B., zeznaniami pracowników lombardu R. O., T. K., wynikami przeszukań, wynikami okazań zasługują na wiarę. W złożonych wyjaśnieniach oskarżony negował, aby miał wiedzę, że przekazany mu przez D. B. telefon pochodzi z kradzieży. Jak podał, gdyby miał tego świadomość nie zastawiłby go w lombardzie na własny dowód osobisty. W ocenie Sądu okoliczności towarzyszące przekazaniu telefonu komórkowego, późna pora, obietnica podzielenia się pieniędzmi z zastawu wskazują, iż oskarżony miał świadomość, iż przedmiotowy telefon nie stanowi

własności D. B.. Wyjaśnienia, w których wskazuje, iż, z uwagi na fakt, iż nosił on ślady uszkodzenia- był stary i porysowany, myślał, że oskarżony znalazł go, stanowią przyjęta przez niego linię obrony i na wiarę nie zasługują.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego M. R. uznając je za spójne, konsekwentne i logiczne, zgodne przy tym z wyjaśnieniami jakie w powołanym zakresie złożył oskarżony D. B., częściowo wyjaśnieniami K. K. (1). Korespondują one również z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym zeznaniami pracowników lombardu R. O. i T. K., wynikami przeszukań, okazań i zabezpieczonymi podczas nich dowodami rzeczowymi.

Sąd dał również wiarę zeznaniom R. O. i T. K.- pracowników lombardu. Znajdują one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym wyjaśnieniach przyznającego się do winy oskarżonego D. B., wyjaśnieniach P. S., wynikach przeszukań, ujawnionych podczas nich dowodów rzeczowych w postaci rzeczy stanowiących własność pokrzywdzonego, wynikach okazań.

Przy ustalaniu powyższego stanu faktycznego, za w pełni wiarygodne Sąd uznał sporządzone rzetelnie i zgodnie z wszelkimi wymogami formalnymi opinie sądowo- psychiatryczne dotyczące oskarżonego D. B. i K. K. (1). W ocenie Sądu biegli jasno przedstawili zakres swojej pracy, przeprowadzone przez siebie czynności oraz dokładnie opisali wysnute na tej podstawie wnioski i należycie je uzasadnili. W ocenie Sądu przedstawione przez biegłych opinie są pełne, brak w nich sprzeczności, a co za tym idzie brak jest podstaw, z punktu widzenia zasad wiedzy ogólnej i doświadczenia życiowego, by je kwestionować.

Sąd dał również wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie, tj. wynikom oględzin, przeszukań, okazań, wynikom wywiadów środowiskowych oraz danym o karalności, uznając je za obiektywne, rzetelne, zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie oraz sporządzone przez uprawnione do tego osoby w zakresie ich kompetencji.

Analizując kwestię **winy** oskarżonych, Sąd stwierdził, że spełniają oni kryteria podmiotowe, niezbędne do przypisania im sprawstwa czynu zabronionego i jednocześnie nie zachodzi w ich przypadku jakakolwiek okoliczność wyłączająca winę. Zachowanie oskarżonych D. B. i K. K. (1) w okresie objętym zarzutem nie miało motywacji chorobowej (psychotycznej). Oskarżony D. B. jest osobą uzależnioną od używania amfetaminy i mefedronu. Stwierdzone uzależnienie nie ma jednak znaczenia dla oceny jego poczytalności w krytycznym czasie. Wskazywane przez oskarżonego spożycie alkoholu w okresie poprzedzającym zdarzenie, nawet z uwzględnieniem połączenia tego środka z amfetaminą i mefedronem, nie powodowało zakłócenia czynności psychicznych mogących mieć wpływ na poczytalność. Należy również wykluczyć w przypadku oskarżonego atypowy bądź patologiczny charakter upicia. Podobnie przyjęcie, iż oskarżony K. K. (1), na co wskazuje w złożonych wyjaśnieniach, w krytycznym czasie był pod wpływem działania środka odurzającego (dopalacza) nie miało wpływu na ocenę jego poczytalności. Oskarżony zna swoją reakcję na zażywane środki i potrafi przewidzieć skutki ich działania. Jego zachowanie w krytycznym czasie było zborne i nic nie wskazuje na atypową bądź patologiczną reakcję na środek psychoaktywny. W krytycznym czasie oskarżeni nie mieli z przyczyn chorobowych zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Sąd podzielił pogląd oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym D. B. i K. K. (1) w punkcie I. Przyjęta przez oskarżyciela kwalifikacja prawna czynu, którą Sąd w pełni podzielił, wymagała jednak korekty w opisie czynu zarzucanego oskarżonym poprzez zastąpienie słów „grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia przy użyciu noża” słowami „grożąc pokrzywdzonemu uszkodzeniem ciała poprzez zapowiedź użycia noża, którego oskarżony D. B. nie prezentował pokrzywdzonemu”.

Zachowanie sprawcy przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia przy użyciu przemocy wobec osoby lub groźby jej natychmiastowego użycia albo doprowadzeniu do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Istota rozboju polega na tym, że sprawca stosuje przemoc lub groźbę użycia natychmiastowego gwałtu na osobie, lub doprowadza człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności po to, aby niesłusznie zawładnąć rzeczą i ją

przywłaszczyć. Przesądza to, że posłużenie się przez sprawcę jednym z wymienionych w art. 280 § 1 k.k. sposobów oddziaływania na osobę musi mieć miejsce przed lub co najmniej w chwili dokonywania zaboru rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 26 czerwca 2003 r., II Aka 164/03, KZS 2003, z. 11, poz. 44). Dla bytu przestępstwa rozboju nie jest obojętne, w którym momencie swojego czynu sprawca dokonuje zaboru rzeczy. Zabór rzeczy musi być bowiem albo poprzedzony użyciem przez sprawcę przemocy, albo następować jednocześnie z nim.

Przestępstwo określone w art. 280 k.k. jest przestępstwem materialnym, do którego znamion należy skutek w postaci zaboru rzeczy. Przez zabór rzeczy rozumieć należy, identycznie jak w przypadku kradzieży, pozbawienie przez sprawcę osoby posiadającej rzecz władztwa nad tą rzeczą oraz objęcie jej we władanie przez sprawcę. Zabór jako znamię czynnościowe rozboju (identycznie jak w przypadku kradzieży) oparty jest o relację władztwa. Władztwo jako stan faktyczny wyraża się w przestrzenno-czasowej możliwości oddziaływania na rzecz, dysponowania nią, posiadania. Stąd też unicestwienie władztwa obejmować musi dwa elementy: pozbawienie władztwa osoby dotychczas uprawnionej oraz objęcie władztwa przez sprawcę (por. S. Łagodziński, glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 1998 r., I KZP 1/98, Prok. i Pr. 1999, nr 1, s. 101 i n.). Sam zamach wywołujący określone konsekwencje, jeżeli sprawca nie zdołał zawładnąć rzeczą, stanowi jedynie usiłowanie rozboju.

Zachowanie oskarżonego D. B. polegało na doprowadzeniu do stanu bezbronności M. R. poprzez skierowaną do niego groźbę uszkodzenia ciała przy użyciu noża, którego oskarżony nie prezentował pokrzywdzonemu. Celem podjętych przez niego działań był zabór znajdującego się w jego posiadaniu telefonu komórkowego. Cel ten został przez oskarżonego osiągnięty. Działanie oskarżonego wypełniło w całości znamiona ustawowe przestępstwa opisanego art. 280 § 1 kk. Oskarżony K. K. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym D. B., z którym, na co wskazują poczynione w sprawie ustalenia, umówił się co do dokonania rozboju. Był również świadkiem wypowiedzianych pod adresem pokrzywdzonego przez współoskarżonego gróźb uszkodzenia ciała i zachowanie takie, na co wskazują jego późniejsze działania, w tym oddalenie się ze stanowiącym własność pokrzywdzonego telefonem komórkowym, nie reagowanie na prośby o zwrot własności, w pełni akceptował.

Tym samym zachowaniem swoim oskarżeni wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

Popelnienia zarzucanego mu przestępstwa D. B. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa.

Dla uznania, iż sprawca działa w warunkach recydywy podstawowej konieczne jest wcześniejsze skazanie za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, a następnie popelnienie w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślnego przestępstwa podobnego do tego, za które był już skazany.

Jak wynika z akt sprawy D. B. był już uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu na karę roku pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 1.06.2011 r. do 17.01.2012 r. oraz od 17.09.2013 r. do 30.01.2014 r. W dniu 1 lutego 2014 roku (w ciągu 5 lat od odbycia kary) skazany dopuścił się kolejnego przestępstwa umyślnego (art. 280 § 1 k.k.), podobnego do tego, za które został skazany uprzednio (art. 158 § 1 k.k.), a co za tym idzie działał w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 § 1 k.k.).

Tym samym zachowaniem swoim oskarżony D. B. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Czyn drugi

Sąd podzielił pogląd odnośnie kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonym w punkcie II aktu oskarżenia.

Zachowanie sprawcy przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. (kwalifikowana postać rozboju) polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia przy zastosowaniu jednego z wyliczonych taksatywnie w tym przepisie sposobów działania, mogących przybrać postać: posługiwania się bronią palną, posługiwania się nożem, posługiwania się innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem, posługiwania się środkiem obezwładniającym albo działaniu sprawcy w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub działaniu sprawcy wspólnie z inną osobą, która posługuje się bronią

palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem, środkiem obezwładniającym lub działa w sposób bezpośrednio zagrażający życiu.

Zachowanie oskarżonego D. B. polegało na doprowadzeniu do stanu bezbronności M. R. poprzez groźbę użycia noża, który prezentował pokrzywdzonemu. Celem podjętych przez niego działań był zabór znajdującej się w posiadaniu pokrzywdzonego odzieży bluzy oraz kurtki wraz z zawartością. Cel ten został przez oskarżonego osiągnięty. Mając na uwadze, iż oprócz odzieży i innych rzeczy osobistych pokrzywdzonego oskarżony zabrał dowód osobisty M. R., jak również uwzględniając jego poprzednią karalność przyjąć należało, iż zachowaniem swoim wypełnił on znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Zachowanie oskarżonego K. K. (1) w stosunku do pokrzywdzonego M. R. polegało na tym, iż działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym D. B., który zmusił pokrzywdzonego do wydania odzieży wraz z zawartością m.in. w postaci dowodu osobistego i cel ten osiągnął. Dla oceny zachowania tego oskarżonego nie miała znaczenia okoliczność, iż działania te podjęte zostały przez współoskarżonego. Oskarżony K. K. (1) działał bowiem wspólnie i w porozumieniu z tym oskarżonym, towarzyszył mu, miał świadomość, iż pokrzywdzony nie wydaje rzeczy dobrowolnie i, na co wskazują ustalenia poczynione w oparciu o zgromadzone w sprawie materiały dowodowe, na płaszczyźnie woli tak scharakteryzowanego działania współoskarżonego chciał. Oskarżony D. B. podczas zdarzenia posługiwał się nożem dla urealnienia kierowanych pod adresem pokrzywdzonego groźb, W tym czasie K. K. (1) chodził wkoło oskarżonego D. B. i pokrzywdzonego w odległości ok. 2 metrów, nie widział, że współoskarżony posługuje się nożem. Miejszem zdarzenia był ciemny zaułek, oskarżony trzymał nóż w tak bliskiej odległości od ciała pokrzywdzonego, że ten widział jedynie fragment ostrza, a w tym czasie K. K. (1) krążył wokół nich w odległości ok. 2 metrów. Widząc jednakże, że oskarżony D. B. zmusza pokrzywdzonego do wydania rzeczy w żaden sposób faktowi temu się nie sprzeciwiał wręcz przeciwnie, na co wskazuje jego zachowanie, w pełni go aprobował. Świadczy o tym również pośrednio jego zachowanie po zdarzeniu, oddalenie się wspólnie ze współoskarżonym ze stanowiącymi własność pokrzywdzonego rzeczami, jak również jego częściowy udział w próbie ich zbycia.

Tym samym oskarżony w stosunku do pokrzywdzonego swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

Sąd podzielił pogląd oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu P. S..

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie ulega wątpliwości, że oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 291 § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 291 § 1 k.k., określane mianem paserstwa, zawiera cztery jurydyczne formy działania sprawczego, w których popełnione być może paserstwo. Są to, zgodnie z przyjętą w ustawie kolejnością: nabycie rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, pomoc do zbycia takiej rzeczy, przyjęcie takiej rzeczy oraz pomoc do jej ukrycia. Przedmiotem przestępstwa określonego w art. 291 k.k. mogą być tylko rzeczy uzyskane za pomocą czynu zabronionego.

Dla popełnienia paserstwa we wszystkich jego formach konieczna jest świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego. Dla wypełnienia znamion strony podmiotowej przestępstwa określonego w art. 291 k.k. nie jest konieczna natomiast świadomość sprawcy dotycząca okoliczności związanych z popełnieniem czynu zabronionego, z którego pochodzi rzecz stanowiąca przedmiot jego działania. W szczególności nie jest konieczne, aby paser miał świadomość, za pomocą jakiego konkretnie czynu zabronionego rzecz została uzyskana, ani też świadomość okoliczności, czasu i miejsca popełnienia tego czynu zabronionego. Świadomość pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego musi istnieć w chwili dokonywania przestępstwa paserstwa, a więc w momencie nabywania, przyjmowania lub pomocy do zbycia lub ukrycia tej rzeczy przez sprawcę.

Zachowanie oskarżonego P. S. polegało na przyjęciu od D. B. telefonu komórkowego należącego do pokrzywdzonego, a następnie udzieleniu D. B. pomocy w jego zbyciu poprzez zastawienie go w lombardzie za kwotę 30 złotych.

Okoliczności sprawy, w tym, towarzyszące przedsiębranemu przez oskarżonego D. B. działaniu, późna pora, partycypowanie w korzyściach uzyskanych ze zbycia rzeczy wskazują, iż miał on pełną świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego.

Nadto popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa.

Oskarżony P. S. był karany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 26.05.2008 r., sygn. akt. II K 649/07 za czyn z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 04.12. 2008 r., sygn. akt II K 1179/08 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., objętych następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 19.06.2009 r., sygn. akt II K 333/09 na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 31.03.2009 r. do 09.10.2010 r. W dniu 1 lutego 2014 roku (w ciągu 5 lat od odbycia kary) skazany dopuścił się kolejnego przestępstwa umyślnego (art. 291 § 1 k.k.), podobnego do tego, za które został skazany uprzednio (art. 278 § 1 k.k.), a co za tym idzie działał w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 § 1 k.k.).

Tym samym oskarżony działaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Kara jest jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości. Karą współmierną i dającą zarazem zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości jest tylko taka kara, która uwzględnia wszystkie dyrektywy jej wymiaru, a w szczególności zawarte w art. 53 kk. Jak wynika z art. 53 § 1 i 2 k.k., sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę 2 lat pozbawienia wolności oskarżonemu **D. B.** za czyn I, jako okoliczności obciążające Sąd uznał wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, charakter naruszonego dobra prawnego, jak również negatywne następstwa czynu w postaci ujemnych przeżyć psychicznych pokrzywdzonego i poczucia krzywdy. Okoliczność obciążającą stanowił również bardzo zuchwały sposób realizacji czynu, dopuszczenie się przestępstwa rozboju w miejscu publicznym, uczęszczanym przez wiele osób, co świadczy o stosunku oskarżonego do podstawowych zasad i norm. Na niekorzyść oskarżonego przemawiały jego dotychczasowy sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, nadużywanie alkoholu i używanie środków odurzających, od których oskarżony jest uzależniony. Na niekorzyść oskarżonego przemawiała również jego wcześniejsza karalność. Nie sposób pominąć faktu, iż przestępstwa dopuścił się zaraz po opuszczeniu zakładu karnego. Orzeczoną karę 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 1 k.k. oskarżony zakończył odbywać w dniu 30 stycznia 2014 roku. Już w dniu 1 lutego 2014 roku dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął okazaną skruchę, jak również przeproszenie pokrzywdzonego.

W odniesieniu do czynu II przy wymiarze kary oskarżonemu D. B. Sąd wziął pod uwagę, okoliczności wskazane powyższej, jak również wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, wagę naruszonego dobra prawnego, szczególnie zuchwały sposób jego popełnienia, który daje wyraz lekceważącej postawy oskarżonego wobec podstawowych wartości moralnych i społecznych. Jako okoliczność łagodzącą obok okazanej skruchy Sąd uznał przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu. Okoliczności powyższe, w szczególności uprzednia karalność za czyn z art. 158 §1 k.k. wskazują, iż kara 4 lat pozbawienia wolności będzie odpowiednia.

Działając na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k., Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu D. B. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

W kontekście powyższych wywodów – w odniesieniu do oskarżonego – kara ta w sposób pełny spełni cele kary i odzwierciedli ujemną zawartość popełnionych przez oskarżonego czynów oraz – co najistotniejsze – stopień jego winy. W ocenie Sądu kara wymierzona oskarżonemu czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełni swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Podstawą wymiaru kar w odniesieniu do **oskarżonego K. K. (1)** była norma sankcjonująca z art. 280 § 1 k.k.- w odniesieniu do czynu I , która za rozbój przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 2.

W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę okoliczności odnoszące się do cech osobowości oskarżonego, jego podatności na oddziaływania wychowawcze, należało na podstawie art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Zgodnie z regulacją art. 60 § 1 k.k. sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do sprawcy młodocianego, jeżeli w świetle okoliczności popełnienia ocenianego przestępstwa oraz dotychczasowego zachowania się sprawcy, przemawiają za tym względy wychowawcze. Stosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do sprawców młodocianych wchodzić będzie w grę wtedy, gdy, w ocenie sądu, jest uzasadnione celami wychowawczymi. W ocenie Sądu zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, w odniesieniu do osoby oskarżonego K. K. (1), jak najbardziej uzasadnione jest celami wychowawczymi, zaś wzgląd na stopień winy i stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu nie stoi na przeszkodzie nadzwyczajnemu jej złagodzeniu. Wnikliwa ocena osoby oskarżonego K. K. (1), jego dotychczasowego trybu życia (przed popełnieniem przestępstwa) w żadnym razie, w ocenie Sądu, nie pozwala na przyjęcie, iż jest on osobą zdemoralizowaną. Przeczą temu wyniki przeprowadzonego wywiadu środowiskowego. Wynika z nich, iż czyn, jakiego dopuścił się oskarżony, był jego pierwszym naruszeniem porządku prawnego. Przed popełnieniem przestępstwa oskarżony uczył się, pomagał ojcu w prowadzonej działalności gospodarczej. Zamieszkiwał wspólnie z rodzicami, którzy nie mieli zastrzeżeń do jego zachowania.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, iż w konfrontacji z pozostałymi okolicznościami wpływającymi na wymiar kary, uzasadnione było określenie jej w wysokości poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia.

Decydując o wymiarze kary oskarżonemu K. K. (1) za czyn I Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności wpływające na jej wymiar. Niewątpliwie okolicznością obciążającą jest znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścił, postać zamiaru oraz motywacja. Jako okoliczności obciążające Sąd uznał, w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu jakiego się dopuścił. Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął pozytywną opinię oskarżonego z miejsca zamieszkania oraz okazaną przed Sądem skruchę. Kierując się powyższymi dyrektywami Sąd wymierzył oskarżonemu **karę 1 roku pozbawienia wolności**.

Decydując o wymiarze kary oskarżonemu K. K. (1) za czyn II Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności wpływające na jej wymiar. Niewątpliwie okolicznością obciążającą jest znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścił, okoliczności jego popełnienia, dopuszczenie się przestępstwa w miejscu publicznym uczęszczanym przez wiele osób, motywację. Na niekorzyść oskarżonego przemawia również nadużywanie środków psychostymulujących- dopalaczy. Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął młody wiek oskarżonego, okoliczność, iż w jego wypadku było to pierwsze wejście w konflikt z prawem, okazaną przed Sądem skruchę i przeproszenie pokrzywdzonego. Kierując się powyższymi dyrektywami Sąd wymierzył oskarżonemu **karę 1 roku pozbawienia wolności**.

Działając na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k., Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu K. K. (1) karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Postawa jaką oskarżony prezentował w toku śledztwa i przed Sądem, w tym szczerza skrucha i krytyczny stosunek do popełnionego czynu, jak również okoliczność, iż oskarżony może liczyć na wsparcie i pomoc najbliższych, pozwala, w ocenie Sądu, na postawienie pozytywnej prognozy i warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Kierując się tymi przesłankami Sąd zawiesił K. K. (1) orzeczoną karę na okres 4 lat próby oddając oskarżonego pod dozór kuratora sądowego (art. 73 § 2 k.k.).

W kontekście powyższych wywodów – w odniesieniu do oskarżonego – kara ta w sposób pełny spełni cele kary i odzwierciedli ujemną zawartość popełnionych przez oskarżonego czynów oraz – co najistotniejsze – stopień jego winy. W ocenie Sądu kara wymierzona oskarżonemu czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełni swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Przy wymiarze **kary 1 roku pozbawienia wolności oskarżonemu P. S.** za czyn z art. 291 § 1 k.k., Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, wynikający zarówno z rodzaju, jak i charakteru naruszonego dobra prawnego, jak również jego wcześniejszą karalność. Okoliczność obciążającą stanowił również dotychczasowy tryb życia oskarżonego, w tym dopuszczenie się zarzucanego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa. Okoliczność łagodzącą stanowiła okazana przed Sądem skrucha.

Biorąc pod uwagę postawę oskarżonego, charakter i okoliczności oraz wagę popełnionego czynu Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, na okres 3 lat próby uznając że to oraz orzeczony dozór kuratora sądowego będą wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego P. S. celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Mając na uwadze wskazane powyższej okoliczności, orzeczenie kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania byłoby – zważywszy na warunki i właściwości osobiste oskarżonego, okoliczności i charakter popełnienia czynu, rozmiar szkody, postawę po popełnieniu czynu – nadmiernie surowe.

Na podstawie art. 33 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 30 stawek po 10 złotych każda. Oskarżony był już uprzednio karany sądownie za czyn z art. 278 § 1 k.k. i in., a popełnienia zarzucanego mu czynu dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu D. B. i K. K. (1) na poczet orzeczonych kar okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania. Oskarżonemu P. S. zaliczono na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania, uznając karę grzywny za odbytą w całości.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd rozstrzygnął w przedmiocie dowodów rzeczowych, wydając je osobom uprawnionym.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na regulacji art. 624 § 1 k.p.k. Mając na uwadze sytuację rodzinną, majątkową, brak dochodów Sąd uznał, iż oskarżeni nie podołają obowiązkowi ich uiszczenia.